

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1561/04
10.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против решења Министарства урбанизма и грађевина Републике Србије - Рашки округ - Краљево број 918-360-345-432/2003-03 од 20.02.2004. године, у предмету издавања употребне дозволе, у нејавној седници већа одржаној дана 10.05.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства урбанизма и грађевина Републике Србије - Рашки округ - Краљево број 918-360-345-432/2003-03 од 20. 02. 2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење Одељења за урбанизам и имовинско правне послове Општинске управе општине Врњачка Бања број 354-88/03 од 22.10.2003. године, којим је одбијен његов захтев за издавање употребне дозволе за изведене радове на изградњи стамбеног објекта на катастарској парцели број аа и бб обе у КО ББ.

У тужби поднетој овом суду тужилац оспорава законитост решења туженог органа истичући да оспореним решењем нису цењени сви наводи жалбе тужиоца изјављене на решење првостепеног органа од 22. 10. 2003. године, као и да тужени орган није поступао у складу са одредбама чл. 171. и 175. Закона о планирању и изградњи и његов захтев решавао по прописима који су важили до дана ступања на снагу тога Закона. Ово посебно из разлога што се предметни објекат већ користи, а решењем о грађевинској дозволи њему је као инвеститору издато и накнадно одобрење за изведене радове на изградњи стамбеног објекта у свему према главном пројекту изведеног стања објекта. Такође у записнику комисије за технички преглед изведених радова од 15. 07. 2003. године нису констатована никаква одступања од техничке документације издатог одобрења у погледу уграђених материјала и изведених инсталација и друго, односно нису стављене посебне примедбе да објекат није подобан за употребу осим што се констатује да светла ширина степенишног крака треба минимално да износе 115 цм, и да се због тога не може издати употребна дозвола, што је супротно Одлуци о условима и техничким нормативима за пројектовање стамбених зграда и станова ("Службени лист града Београда" бр. 12/73) и Правилнику о минималним техничким условима за изградњу станова ("Службени лист СФРЈ" бр. 45/67). Из изнетих разлога предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу Министарство за капиталне инвестиције Републике Србије, као правни следбеник туженог органа, у смислу одредбе члана 10. Закона о министарствима ("Службени гласник РС" бр. 19/04), је остало у свему код навода изнетих у образложењу оспореног решења и предложило да Врховни суд Србије тужбу одбије као неосновану.

По разматрању тужбе, одговора на тужбу и свих списа предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је правилно поступио првостепени орган када је донео ожалбено решење из разлога изнетих у њему, које као на закону засноване у свему прихвата и тужени орган. Такође, тужени орган наводи да је размотрио наводе жалбе, ожалбено решење и све списе ове управне ствари, али налази да су неосновани наводи жалбе.

Оцењујући законитост оспореног решења, Врховни суд Србије је нашао да је истим повређен закон на штету тужиоца. Наиме, тужени орган није оценио наводе жалбе тужиоца да је он поседовао одобрење за изведене радове према пројекту изведеног стања, које је издато од стране надлежног органа, а које наводе понавља и у тужби, па је због тога оспорено решење захваћено битном повредом одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97), према којој се одредби у образложењу другостепеног решења морају оценити сви наводи жалбе. Такође, првостепени орган се у решењу од 22. 10. 2003. године позива на члан 125. став 7. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС" бр. 47/03), као на материјално правни пропис на основу кога је то решење донето, док се тужени орган у образложењу оспореног решења позива на одредбу члана 125. став 2. истог Закона. Осим тога у образложењу оспореног решења је наведено да је неке примедбе првостепени орган отклонио, а

тога у образложењу оспореног решења је наведено да је неке примедбе првостепени орган отклонио, а неке не, не наводећи о којим отклоњеним, а којим неотклоњеним примедбама се ради, па су, по налажењу овог суда у спроведеном управном поступку учињене и битне повреде одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку јер образложење решења између осталог треба да садржи и одговарајуће правне прописе као и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а што у конкретном случају према наведеном није учињено. При томе у записнику комисије за технички преглед изведених радова од 15. 07. 2003. године, на који се тужени орган у образложењу оспореног решења позива, а према коме се не може издати предметна употребна дозвола се наводе Правилник о минималним техничким условима за изградњу станова из 1967. године и Правилник, односно уствари Одлука о минималним техничким условима за пројектовање стамбених зграда и станова из 1973. године, који се односе на град Београд, па је нејасно на основу ког прописа се они примењују за овај случај - у општини Врњачка Бања. При томе из списка предмета произлази да је захтев за издавање употребне дозволе поднео тужилац 24. 09. 2001. године, односно пре ступања на снагу Закона на основу кога је одлучивано по захтеву, па је првостепени орган био дужан да има у виду одредбе члана 171. и 175. управо тог Закона, које упућују да ће се о захтевима поднетим пре ступања на снагу тог Закона одлучивати применом ранијег Закона, а на шта се основано у тужби указује.

Стога је у поновном поступку потребно отклонити повреде правила поступка на које је указано, те правилно и потпуно утврдити одлучне чињенице, па након тога правилном применом материјалног прописа донети на закону засновано решење.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, применом одредби члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 10. 05. 2006. године, У. 1561/04

Записничар, Председник већа-судија,

Весна Карановић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК